

G. Ferenczy Hanna
Túl a netovábbon
versek

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

A borítót G. Ferenczy Hanna „Tél” című műve díszíti. A kötéstervezést Kaskötő István munkája

Kiadja a Mercator Stúdió

Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Lektor: Gál Veronika

Szerkesztő: Kaskötő István

Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN: 978-963-606-570-6

© G. Ferenczy Hanna, 2007

© Mercator Stúdió, 2007

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó

2000 Szentendre, Harkály u. 17.

www.akonyv.hu

T/F: 06-26-301-549

06-30-30-59-489

G. Ferenczy Hanna

Túl a netovábbon

Tartalom

TÚL A NETOVÁBBON	6	BOLYONGÁS	44
ÉJEK ÉJJELÉN	7	IDEGEN VÁROS	45
HOLT ÖBÖL	8	REPÜLŐN	46
MIMÓZÁK	9	ASZÓD	47
BARCELONA	10	A HÉBER TEMETŐBEN	48
LÉPCSŐK	11	SZAHARA	49
AZ ŐSÖK BŰNEI MIATT	12	FEHÉR ÉJSZAKA	50
ISZONY	13	A ZSERBÓBAN	51
TÜKÖRKÉP	14	AMI NINCS	52
KARÁCSONY	15	IDŐTLEN TÉRBEN	53
BARÁTOM A KÍGYÓ	16	SÁVELY DEZSŐ SÍRJÁNÁL	54
JÁTÉKBAZÁR	18	JEGENYÉK	55
MUNKÁCSI GOLGOTÁJA		FÉNYJELEK	56
ELŐTT	20	DÉJA VUE	57
DIES IRAE	21	ŐSZI IDILL	58
BÚCSÚSOK	22	VIRÁGOSKERT	59
METRÓN	23	KÖDBEN	60
KUVAIT	24	ÉJFÉL A PÁLYAUDVARON	62
MEDITÁCIÓ	25	KIKÖTŐ	63
RELAXÁLÁS	27	VÁZÁMBAN	64
CSEREBOGÁR	28	SANZON	65
KÜLÖNÖS UTAZÁS	29	A FINÁNC	66
AKKOR IS	31	MAGÁNY	68
KARÁCSONYOK	32	KERESÉS	69
ÉJEK ÉJE	33	IN MEMORIAM	70
HÁROM GYERTYA	34	EMLÉKKÖNYVBE	71
KARÁCSONY	35	RÉGI BOLT	72
VÁRAKOZÁS	36	SZERTÁRBAN	73
REMEMBER	37	REZIGNATIO	74
MINT, ...	38	HÚZÁS UTÁN	75
ORIENT EXPRESSZ	39	AZ ÉN FALUM	77
ANYÁM	41	A TÓ	78
ARANYRIGÓ	42	A FILOZÓFUS KECSKE	79

KRÖPELINER TOR	80	TÉBOLY	116
FÉNYREVÁGYÓN	81	1. AKI BOLOND:.....	117
ÉVEK.....	82	2. CSILLAGHULLÁS	119
ŐSZI KALEIDOSZKÓP.....	83	3. A FELADAT.....	122
CSILLAGJÁTÉK	84	4. NÉZETEK.....	124
HÁT IGEN.....	85	5. KIÁBRÁNDULÁS	126
TURMIX	86	KALENDÁRIUM.....	127
HÓESÉSBEN	87	JANUÁR	128
KARÁCSONYFADÍSZEK.....	88	FEBRUÁR	129
A MÚZSÁHOZ	89	MÁRCIUS	130
BOLYONGÁS	90	ÁPRILIS.....	131
MA KÉK A HOLD.....	91	MÁJUS.....	132
VÁRAKOZÁS	92	JÚNIUS	133
PAPÍRHAJÓ.....	93	JÚLIUS	134
HÁRMASHATÁR HEGY	94	AUGUSZTUS.....	135
ÖLELJ.....	95	SZEPTEMBER	136
A LIBEGŐN.....	96	OKTÓBER.....	137
MÁJUSI DAL	97	NOVEMBER	138
ROHANNAK.....	98	DECEMBER.....	139
NYÁRI ÉJ.....	99		
A LA BELLA ITÁLIÁBAN	100		
EGY SZÜRKE HÁZ	101		
DOBOGÓKŐ	102		
TUDOM.....	103		
NE GYERE HOLNAP	104		
MÉGIS ARRA JÁRUNK.....	105		
VISEGRÁD	106		
KI MONDJA KI	107		
MEGADÁS	108		
LÉLEKVESZTÉS	109		
REKVIEM.....	110		
HAIKU	111		
AZT MONDTAD			
EGYSZER :.....	112		
BARKCHIBA	113		
A TÁJ FELETT	114		
MA KÉK A HOLD.....	115		

TÚL A NETOVÁBBON

a mindennek végén
számvetések után
amikor az utak

önmagukba térnek
és nem visznek többé
sehova, semerre –
amikor minden fény
megszürkül, s kialszik
és méreggé válik
az egyetlen forrás
mi még iható volt
mikor már
nem zörgetsz
semmilyen kilincsen –
s már tanúja sincsen
veszteségeidnek
- emeld fel homlokod
elértél magadhoz.

***

ÉJEK ÉJJELÉN

Rőt ciprusok az út két oldalán,
titokzatos tájakhoz értem.
Emlékeim, mint sötét madarak
megülnek a csupasz cserjéken.
Ébren vagyok, vagy álmodom csupán ?
Rőt ciprusok az út két oldalán.

Tilosat jelző szemafor a hold ,
és piros mint a seb a szívemen -
Csak tudnám , hogy ez ösvény hova visz
hogy mily varázslat esett meg velem ,
s e bűvöletből jön e, ki felold ?
Tilosat jelző szemafor a hold.

HOLT ÖBÖL . . .

Csak el messzire, messzire innen
e szívszorító, kiégett parttól
ahol a kagylók gyöngye is hamis
és vermeket rejt a földtakaró -
- csak el messzire, messzire innen
ide nem fut be már több hajó.

Csak el messzire, messzire innen
amíg szélcsend van, s nem zúg a vihar
ahol azonos lehetsz magaddal
egy szigeten, túl a föld peremén
S ha nem jön érted semmilyen bárka -
tanulj meg járni a víz tetején.

Csak el messzire, messzire innen
oda, ahol mindig zöld a liget -
nincs félelem, mert biztos a holnap
és bátran az égig nyúlnak a fák -
oda, ahol nincsenek rácsok, de
szabadon nyílnak az orchideák

(1985)

MIMÓZÁK

Tengerpart,
napsütötte sétány
teraszos kertek
rózsás balkonok
vakítanak
a fehér falú villák
rám néznek
a zsalus ablakok -
Jó lenne ott túl
a rácson élni
a mimózák
közt Veled
- de itt állok
és nincs miben
remélni:
csupán az
álmom küldhetem
Neked...

(Nizza, 1982)

BARCELONA

Az újságban
fekete keret -
tegnap a Torreádor
vesztett.
Hányják magukra
a keresztet
társaim, kik tegnap
az arénában voltak,
és ott tomboltak
a vérre szomjas
közönség között.
Nézem a büszke,
spanyol férfiarcot
és szánom,
hogy meghalt
ilyen fiatalon,
de ne verjen meg
az Isten érte -
nem őt gyászolom
mégse, mégse...
én mindig
a bikát siratom.

(1982.Loret de Mar)

LÉPCSŐK

A lépcsőn, mely az égig ér -
megálltam
félelem s kétség lett úrrá
szívemben -
és úgy érzem
mélybe zuhanok csak
ha lépek egyet újra
felfelé . . .

Mögöttem is ködbe tűnt
a lépcső
s így visszamennem többé
nem lehet.
bénultan állok és riadtan
csak tétovázva ég és
föld között.

És egyre mélyebb lesz
a csend
csak szívem szól mint tébolyult
pacsirta -
de dalát a föld nem érti már
s az ég -
oly távol, messze van, nem
hallja még.

(1991)

AZ ŐSÖK BÜNEI MIATT

Fogoly vagyok egy szürke várban,
holt ősök képe a falon
bolyongok a bezárt szobákban,
csak gyertya ég egy asztalon -
benéz a hold az ablakon .

Nyírfácska táncol, mint dizóz
szilajon, bátran, szabadon,
a parkban kánkánt jár az ősz,
szél polkázik az avaron -
benéz a hold az ablakon.

Szabadulásra nincs remény
nem old fel semmi hatalom,
az ősök bűnei miatt
életfogytiglan itt lakom -
benéz a hold az ablakon.

ISZONY

Főváros, betonrengeteg
a Dunán hidat ver a hold,
kukában sír egy csecsemő,
körül goromba szél lohol.

Kiéhezett eb kotorász,
felborogat néhány kukát,
a nyöszörgésre ráfülel,
s riadtan oldalog tovább.

És egyre halkabb lesz a nesz,
hogy senki meg se hallja már -
sötétek mind az ablakok
guberáló ember se jár.

S reggel ha jön a szemetes,
a kukákat ürítgeti
az elkékölt kis tagokat
talán majd észre sem veszi.

S jaj, egyre nőnek vétkeink,
hová lett tiszta édenünk ?
szívünkben sír az iszonyat -
Úristen, irgalmazz nekünk !

(1998)

TÜKÖRKÉP

A tükörből a
képmásom kinézett
csak rám meredt,
de nem tudom mi végett
olyan bírálón és
oly felülről nézve -
mintha én volnék
a tükörképe.

KARÁCSONY

Karácsony van,
szegényes nagyon,
szomorúan pislog
a petróleumlámpa,
s a rozszant szekrény
szegletes árnya
végignyúlik
a szürke falon.

Szerény vacsora
az asztalon : -
pár szem dió,
mákos kalács,
keveset fizet
a tanács,
de azért
nem panaszkodom.

Anyám a szent
könyvvel kezében,
fehér haján
a lámpafény ragyog,
ahogy hajlik szegény
a sárguló lapok
fölébe.

Csak nem gondolni
semmi rémre,
maradj kívül
te zord világ,
illatozz kis
fenyőfaág,
és térj szívembe
égi béke.
(*Úlló 1953*)

BARÁTOM A KÍGYÓ

Én egyszer
tévedésből barátomul
a kígyót választottam
e fürge, mégis
nesztelen vadorzót,
e símaszájú,
fullánkös ravaszt,
ki bölcsen hallgat
míg mások beszélnek -
vélnéd, hogy bambán
és unott közönnyel,
másik fülén ki,
mi egyiken bemegy
- de szó se róla
én tudom ki Ő
kéretlenül is
oktat és tanít.
Tőle tudom, hogy
hamisnak lenni
nem szép -
ámde bölcs dolog ,
mert a világ is az
mi körülvesz minket,
hogy álorca nélkül
vigyázatlanul
csak a bolond járkál
meg a csacska gyermek...
egyiknek már,
másiknak még nincs
veszteniivalója semmi.
Tőle tudom, hogy
szép titkainkról
fecsegni bolondság -
mert mi kettőnek szép -
rűt a harmadiknak -

s, hogy a régi bőrt
le kell vedleni olykor
és tudni kell az őt
felcserélni újra -
hogy befejezés nélkül
nincsen újakezdés,
de minden újakezdés
start a vég felé.
Tőle tudom, hogy
ezen a földön
ingyen semmi sincsen
- a megváltásnak is
halál az ára.

JÁTÉKBAZÁR

Teteje fent a zenit,
annak, ki ide benyit,
s embernek akar látszani
mindennel kell játszani.
Van itt minden csudajó,
pergő – forgó földgolyó
sárból, vízből tapasztva
csillagporral ragasztva.
Komputer és űrhajó,
százezer illúzió,
minden napra más szöveg,
fordítható köpönyeg.
Van okos és eszement,
imaház és Parlament,
katonásdi, fogócska -
ilyen- olyan hunyócska,
fétisek és kábakó
mágia és bűverő,
szex a köbön, szerelem
kéj, gyönyör és gyötrellem,
sziréna is és harang
atommag és ultrahang.
Vers, rímes és rímtelen
kép, színes és színtelen.
Gyilkosságok, véniák,
gépesített médiák –
Tessék hát választani,
szabad velük játszani !
Ám ha az óra körbejárt
becsukják a szép bazárt,
jönnek újabb gyerekek,
új macskák, új egerek
s tovább tart a dáridó,
míg csak ez a sárgolyó

mit tapasztott Valaki –
nem nyit többé soha ki.

MUNKÁCSI GOLGOTÁJA ELŐTT

Az a megkínzott, vérző ember
akinek utolsó sóhaja száll -
az az Igazság – sorsa azóta
a földön mindig kereszthalál.

Az az asszony, aki úgy felnéz
siratja vérző, halott fiát -
képviseli a jövő anyáit,
a sok- sok síró Máriát.

Az a leány, aki leroskadt -
csókjait bánó szerelmes nő,
az eljövendő évszázadoknak
millió Magdolnája ő.

És ott áll tűzpiros ruhában,
s míg megrendülnek a templomok,
a kereszt alatt mindig ott állnak
a hűséges, hívó Jánosok.

Látok ott közömbös arcú
páncélos vértű, lándzsás katonát
s felismerem a jelen időknek
embertelen, sok zsoldosát.

Ott állunk mind- mind a Golgotán
és amíg körülöttem jártok -
tűnődve nézek mindenkire,
ugyan melyik csoportban álltok ?!

DIES IRAE

Azon a reggelen
az újságok még megjelentek
de betűk nélkül
üres lapokkal,
majd lassan szeplős lett
a nappali égbolt
megtelt
fekete csillagokkal
üresek lettek a házak
városok falvak
utcák és terek
eltűntek egyetlen
pillanat alatt
az emberek
s velük az elvek
teóriák hitek
Isten és Sátán
hipotézisek
és minden bálvány
és minden jelvény
széttörött
s a földre végre
béke költözött
- Most este van
tágas udvara
nőtt a holdnak -
az űrben csak
a bolygók vándorolnak.

BÚCSÚSOK

Az őszi délutánban
a Nap aranytalárban
ül felhő trónuson.
Must szagú langy-melegben
kicsinyke csapat csendben -
vonul a Fő úton.

Rőt levelek peregnek,
Máriás zászlók lengnek,
S a keresztet vívő -
mezítláb jár a porban,
mögötte hosszú sorban
hallgat a sok hívő ...

Jönnek, nem tudni honnan,
de nem félve, nem titokban -
mennek a búcsúra,
mindegyik poros, fáradt,
nyomukban erő áradt
a lomha falura.

Csak állok ott és nézem,
szemem könnyesnek érzem -
szívemben halk ima :
- Fogadjad őket szépen
kegyelmet esdő népem,
besnyői Szűzanya.

(Vecsés 1968)

METRÓN

A neonfényben
olyan egyforma
hullaszürke minden
csak suhanunk -
mindegy, hogy
le, vagy felfelé
beolvadunk a
nagy tömegbe.
Akárcsak
Greco vásznán -
olyan fakón és
mereven állunk
idegenekként is
egymáshoz érve.
A lépcsőn föl,
majd lelépünk
ahogy kell
és szétfutunk
ki gonddal -
ki örömmel -
s a lépcső
másokkal suhan
tovább -
akár a Sors,
gépiesen, némán
közönnyel.

(1992)

KUVAIT

Sebzett bolygónkról
vér fröccsent az égre,
inog a Zenit
és bömböl a mély –
Kuvait olajkútjai
tombolva égnek.
Riadt szemekkel
pillog egy madár,
szárnyát próbálja
s nem tud már szállni
nem érti miért ..
és ezren és ezren
hullanak vissza
a szennyes iszapba,
korom , üszög és füst
borítja a tájat
– vagy ez talán már
az infernó kénköves
Dantei bugyra ? –
emberek caplatnak
a bős lángok között
és végsőt hörögnek
egymásra bukva ...
Süvitenek a robbanó
rakéták,
békés otthonok
dőlnék halomba.
Nem látni mást,
csak vért,
mocskot és lángot –
– Úristen, védd meg
az embertől
a világot . –

Kuvait olajkútjai égnek !

MEDITÁCIÓ

EGY ÖNARCKÉP ELŐTT
in memoriam Gammel József

Hasonlít rám
szeme a barna
oly álmodó,
mint az enyém,
a homloka
és konok arca
s a ránc
a szája szögletén.

Mégis elmentünk
egymás mellett -
mint két közömbös
idegen-
vagy észre sem vett
meg se látott
merengett újabb
színeken

Néha elszöktem
mégis hozzá
külön világ volt
otthona -
olyankor egymásra
borultunk
de ő nem jött
hozzánk soha.

Hegyén-hátán volt
nála minden -
hevert a sok kép
szanaszét -
és ő csak festett

megszállottan
átálmodta
az életét

Hogy meghalt
végre itt van nálam
most ismerem meg
igazán -
csak nézem, nézem
azt a képet
és visszanéz rám
az Apám.

RELAXÁLÁS

Hunyt szemekkel bámulom a semmit
szállok a mélybe, önmagamba
tudatom fájó bugyraiba, alá, s alább
honnan a fent – káprázatként ,
látszat világként sejlik a ködben
hunyt szemekkel ülök a körben.
Ide nem érnek el a mindennapi hírek
anarchia, gazdasági válság
robbantató hülyék véres akciói
az emberiség végső stációi, alá, s alább
hol nem sokkol a primitív pimaszság
sem az ezerarcú kiskirályok dölyfe -
Hunyt szemekkel maradok a körben:
s már nem vagyok elérhető !
már nem vagyok sebezhető !
már nem vagyok található ! -
alá, s alább
mélyebbre még !

(1997)

CSEREBOGÁR

Hátán fekszik, ég felé kalimpál
ügyetlenül vergődik a porban,
hangyák futkosnak mellette sorban ,
fenn csúfolódva cserfel egy madár -
hogy nem tud felkelni a cserebogár.
Körülötte most felfordult minden,
a fák ismeretlen rengetegek,
felhők az égen szörnyetegek -
és körülötte csattogva járnak,
a csizmás, cipős és bakancsos lábak ...
Feledem, hogy kártékony féreg,
csak élniakarását, – vergődését látom,
s hogy sár tapad a röpke szárnyon.
- Eredj, hát repülj ! vár rád az élet,
ne legyek sorsodban épp én a végzet .
Lehajlok hozzá, s ujjam hegyével
talpra segítem elmeredt, lomha testét,
elszáll, s mentetem önmagam tettét :
- A sorsa úgyis csak röpke pár nap,
hadd örüljön még fénynek, virágnak.

(1950)

KÜLÖNÖS UTAZÁS

Egymagamban álltam
a Metró mozgólépcsőjén,
már nem tudom, hogy melyik állomáson
jöttem le a mélybe utam elején
csak azt tudom, hogy megállt az idő fent,
s az élők között nincs már mit keresnem,
nincs mire várnom, nincs miért sietnem,
- ma elvesztettem azt, akit szerettem.

Ültem, kezemben egy szál krizantémmal,
ónos fáradtság béklyózott a padra,
s míg kábult révület borult agyamra -
az állomások sorra elmaradtak.
Utasok is sorra mind kiszálltak
ott hagytak engem lassan egymagamra.
A síri csend új gondokat hozott-
majd felocsúdtam a hosszú útra
míg a szerelvény egyre, egyre robogott ...
Sötétség lett, és én félni kezdtem,
tudtam – közel a végső állomás -
szívem megtelt furcsa sejtelemmel,
olyan volt minden mint egy látomás.
Aztán végre lelassult a tempó,
megálltunk a szabad ég alatt -
épp mikor a novemberi égről
egy szupernóva éppen leszaladt.
Kérdeztem volna azt, hogy hol vagyok
hát,
meghaltam talán, s ez itt a Seol ?
de embertelen, kihalt volt a tájék,
a vezetőt sem láttam már sehol.
Holdsütött ösvény vitt a messzeségbe,
úgy véltem, régi kis falum talán -
felé siettem halk, szelíd örömmel,
fény áradt ki egy templom ajtaján.

Ahogy beléptem, szívdobogva láttam
anyámat ülni megszokott helyén,
imára kulcsolt két kezére néztem -
s tudtam – miattam ég könny a szemén.
Ott voltak mind az elment ismerősök,
éreztem a tömjén fanyar illatát,
arany palástban állt a régi lelkész,
s míg velük mondtam a litániát -
azonos lettem régi önmagammal,
eltűntek létem kósza árnyai ...

- Ne ébresszetek fel, magam is tudom,
ezek csupán a szívem álmai.

AKKOR IS ...

Akkor is, ha sáros az utca,
és nincs ki veled egyszerre lép
hétszámra nem látsz fényt az égen –
az élet úgy is csodaszép !

Akkor is, ha ezer a gondod,
és nem boldogulsz semmiképp
berekasztett utakhoz értél –?
az élet úgy is csodaszép !

Akkor is, ha kudarcok érnek,
a szél minden szírmot letép
egyedül vagy fázós szíveddel –
az élet úgy is csodaszép !

Akkor is, ha olyan lett minden,
akár egy absztrakt, kusza kép
– mert rohanó, s mert egyszer éled
az élet mindig csodaszép !

KARÁCSONYOK

1993

ÉJEK ÉJE

Ostromzárban szűkölt a város
s oly hideg volt a pince mélye,
vézna kis nő épp szülni készült,
– karácsony volt, az éjek éje.

Szál gyertya pislá fénykörében
rettegve állt az asszony férje,
és nem volt bába, nem volt orvos,
– karácsony volt, az éjek éje.

Utcán, téren puskák ropogtak,
és véres lett az út szegélye,
az aranydiók elgurultak,
– karácsony volt, az éjek éje.

Nem volt, ki a harangot húzza
az sem, aki az Istent kérje,
és nem volt fa, sem dísz, sem csillag,
– karácsony volt, az éjek éje.

De angyalszárnyak suhantak halkán,
fellobogott a gyertya fénye,
s a gyertyafényben jött a gyermek,
felsírt a szívek tört reménye ...

– Karácsonyvolt, az éjek éje.

HÁROM GYERTYA

1996

Kápolna áll a hegytetőn,
üres, romos, a táj kihalt,
benne olykor szél orgonál,
megélt ki tudja hány vihart.

Körülötte havas fenyők,
piros bogyójú cserjesor,
s a lombjahullott tölgy alatt
dérlepte Madonna-szobor.

Lábánál három gyertya ég,
gyújtotta hűség, kegyelet,
e három gyertya jel talán -
a Hit, Remény s a Szeretet.

Oly tiszta minden, oly szelíd,
Tejúton csillag silbakol,
angyalsereg suhan, repül,
és közben glóriát dalol.

Lent fényes ablakok mögött,
aranylamettás fák alatt
csak az hallja e szózatot,
ki szívében gyermek maradt.

KARÁCSONY

Hová lett a jóság, a béke,
áhítatos ünnepek fénye –
szívünkben gond, mit hoz a holnap,
az angyalok most nem dalolnak,
az égbolt műholdaktól fénylik,
pályájukat gépek vezénylik,
közöttük kutatod keresve
a jelt, mi elvisz Betlehembe –
mennél rohanvást, hogyha látnád,
Bölcsék útját ha megtalálnád,
iszonyattól már- már kiégve,
beleszédülve száz miértbe –
ajándékot mit is vihetnél?
egyebed sincs szegény szívednél,
amelyben félelmek tanyáznak –
ma nem suhognak angyalszárnyak.
Pokolgép robban Betlehemben,
a világ vérzik millió sebben,
de századunk nagy viharában,
ha hinni tudsz a megváltásban,
indulj ! – mindegy, dalolva, sírva,
ez a hited több mint a mirha,
démoni had bármit kiáltoz –
ezt vidd a Kisded jászolához.

(1997.)

VÁRAKOZÁS

Biborban ég a horizont,
fénye rávetül a hóra,
glédában állnak kint a fák,
közel a várva-várt óra.

Kigyúlnak fönt a csillagok,
és az angyalvárás csendje,
békessége hullong puhán
az elfáradt emberekre.

És egyre mélyebb lesz a csend,
sötétbe vesznek az árnyak -
a világ s minden lelkei
a legszentebb éjre várnak.

Az ember is most elcsitul,
aki bűnös, s ki büntelen,
úgy érzi, jobb lesz ezután,
erre törekszik szüntelen.

S úgy várod, bárcsak jönne már,
ha eljön – bár maradna még. -
Gyertyádon furcsa lobbanás,
a szívedben egy dobbanás...

s a földhöz lehajlik az ég .

(1998.)

REMEMBER

November, mindszentek éjszakája
a sírokon lobognak a mécsek,
akik elmentek, most újra élnek
– megejt az emlékek varázsa.

A fákról harmat s rőt levél pereg,
lobban a láng, mintha szél fuvallna,
mintha valaki szólni akarna -
a szíved hallgatódzva megremeg.

Mintha forogna rég lejárt lemez,
s látni vélsz egy drága régi arcot,
újra hallod a lélekharangot -
mert a mementó éjszakája ez.

Szívünkben a harang, míg egyre szól,
felsír a lelkünk érzékeny húrja,
látjuk e egymást még egyszer újra,
találkozunk e ott túl, valahol ?

Igennel felel idő és a tér,
titkok ülik a holtak hantjait,
s a krizantémok hűvös szirmait
holnap reggelre belepí a dér.

(1998)

MINT,

sötét ciprusok között
halotti urna -
a szívem éppen
oly komor, rideg
az hamvat őriz
ez emlékedet,
az holt anyag
ez lüktető ideg.
Mint visszapillantó tükör
szemem olyan lett
csak vissza néz -
téged lát szüntelen.
Szép volt a múlt, mert
Te benne voltál -
és végtelenül
sivár a jelen.

ORIENT EXPRESSZ

Váltók csattognak, ahogy dübörög
a sínek ősi ritmust zengenek,
tovasuhanó ablakok mögött -
az arcok éppen csak felsejlenek.

Olyan ez, mint egy titkos randevú
reggel félnyelckor, munkába menet -
ahogy kilépek a rozzant kapun
felzűmmögnek a vonatkerekek.

Mindig lenyűgöz ez a rohanás
szívembe sajdít régi álmokat -
ha látom – mindig elragad a vágy,
hogya el vinne ez a kék vonat:

a szürkeségből, ami megszokott
a tétlenségből, s ami megaláz -
hogya elvinne innen messzire
ahol napfényes minden állomás

hol új arcokat látna a szemem-
virágokat, mik máshol nyílnak -
új, ismeretlen völgyet és hegyet,
hol a szirtekről vízesés szakad -

sirályokat, hajót, és Óceánt
Piramisokat, márvány szigetet
a Himalája havas csúcsait -
madarak lakta narancsligetet...

Csak egy kis színt – a szürkeség után
és meleget, mert fogam is vacog,
csak egy kis fényt, mert meg fojt a sötét
itt hideg szívek közt szinte meghalok.

Nézem, csak nézem, hogy fut a vonat
és eltűnik akár egy látomás -
már ott robog az álom tájakon
ahol napfényes minden állomás.

(1968)

ANYÁM

A dáiák mind magasra nőttek,
most elnéznek a kerítés felett.
Köztük állok csendben, összetörten -
már nem is rejtem pergő könnyemet.
Gondolatban karjaim kitárom
– Anyámat várom.

Hányszor állt itt énutánam nézve,
integetve reszkető kezével.
Pedig alig állt már meg a lábán
alig látott homályos szemével.
Nem lehet, hogy többé nem találom
–Anyámat várom.

A fekete gépkocsi megállt már,
sikolt a fék a kiskapu előtt.
A dáiák mind, mind meghajolnak
még utoljára üdvözölve Öt.
Már csak csendes sóhaj kél a számon,
– Anyámat várom.

Hogy elment – ma öt hete van éppen,
már öt hete, és sírnom kell megint.
Hívogatom. a hangját idézem,
de csak a szél rikoltoz idekint.
Hozd el nekem, szállj rám csendes álom,
– Anyámat várom ...

ARANYRIGÓ

Kicsinyke gyermek voltam még akkor
mosolygó szájú és kerek szemű.
Csodálkozva néztem szerte-széjjel,
nem voltam akkor ily bús, keserű.

Kertünkben állt egy aranyló fűzfa
és rajta fészkelte az aranyrigó.
Órákig álltam, figyeltem lesben -
ha kezemre szállna, az lenne jó.

Ha jött az alkony sötét köpenyben -
a lombok közt támadt halk suttogás -
Olyankor kertünk egyik zugában,
míg hallgatta – felsírt egy óriás

A reggelek is oly szépek voltak
az égen úszott sok felhőhajó -
s én magasba nézve velük futottam,
és kiáltoztam, hogy: hahó ! hahó...

Az erdő titkokat zúgott felém
és rejtett előlem sok csodát -
a Hófehérkét, pajkos koboldot
és kacsalábon forgó palotát.

De nekem csak az arany fa kellett,
mert rajta fészkelte az aranyrigó -
Anyám azt mondta – csoda madár az,
hiába is lesed te kis bohó.

Csoda madár az, ki utána les,
szomorú lesz az, bús, hontalan,
de, ha csak egyszer kezedre szállna -
sohase lennél boldogtalan. -

Húsz éve múlt, vagy talán már több is,
hogy járom az élet sivatagát -
úgy véletlenül arra vetődtem,
hát felkerestem azt a régi fát.

A régi kertben öregen, csonkán
és kopottan állt a szomorúfűz -
de megrázkódott, hogy hozzáértem
végig futott rajta a régi tűz...

A levelek is mind megremegtek,
nem hangzott más, mint a lombsuttogás
s valahol, talán a szívem mélyén -
felsírt úgy mint régen az óriás.

És gyermekkoromnak távolából
elibém rebbent az aranymadár -
csodás dalára a kert kitárult,
fűzfán a levél – mind aranyra vált.

A régi vággyal szóltam fel néki :
ha kezemre szállna, az lenne jó -
De csak egy levél perdült le csendben,
s örökre elszállt az aranyrigó.

***

BOLYONGÁS

IDEGEN VÁROS

Idegen város
ódon útjain
bolyongtam kusza
álmaimban én,
zegzugos utcák
cúgos szegletén
a gázlángok már
lobogva égtek.
Mentem egyre,
s nem tudtam hová,
és meg – megálltam
döbbenten, sután
néztem a furcsa
emberek után,
mind ismerős volt,
mégis idegen.
Egy kapualjba
úzött valami
sohasem érzett
delejes áram,
s mert nem volt
semmi kabala nálam –
ellenállni
nem tudtam sehogy.
Odabenn csukott
ajtóra leltem,
és elfogott
a páni félelem:
– hogyan került rá
az én névjegyem,
és ki van bent
ha én itt
kint vagyok ?...

REPÜLŐN

Magasban fenn suhan a gép,
alattunk felhő – sivatag –
lenge árnyak, köd testű nép,
oázisok, bíbor tavak.
– A föld már úgysem lelkesít,
szálljunk le itt !
Szálljunk le itt.

Nincs itt tévé, sem rádió,
sem Távolság, sem Közel -Kelet –
csak fény, csak felhő dáridó,
itt megnyergelném a szelet.
– A föld már úgysem lelkesít,
szálljunk le itt !
Szálljunk le itt.

Felettünk tágas horizont,
az ég áttetsző paraván -
és körmenetben jár amott
egy titokzatos karaván.
– A föld már úgysem lelkesít,
Szálljunk le itt !
szálljunk le itt.

Már lefele suhan a gép,
látom a Földnek fényeit,
már ujjongok – micsoda szép !
s feledem véres bűneit...
– Élni, te drága Földgolyó,
itt volna jó,
itt volna jó.

ASZÓD

Itt állok a kiserdőnek szélén,
körülöttem hallgat a berek
felettem az októberi égbolt
csak suhancok még a zord szelek.

Verőfényes oldalán a dombnak,
macskaköves utcák, házsorok
köztük néhány hórihorgas oszlop
kábeleket tartva ácsorog.

Lenn a mélyben kanyarog a műút,
kocsik futnak Pest,s Hatvan fele,
aranylik a vadgesztenye lombja,
piroslik a bükkfák erdeje.

Innen fentről, ha keletre nézek -
kéklenek a Cserhát láncai,
idejárnak a kollégiumból
labdázni a környék srácai.

Petőfink is valaha diákként
számtalanszor erre ballagott,
egyre -másra kérdezem felőle
a csacsogó Galga patakot.

Műemlékek, sárgafalú házak,
ódon utcák, rejtett zegzugok -
csak állok itt a kiserdő szélén,
továbbmenni sehogysen tudok.

(*Aszód, 1970*)

A HÉBER TEMETŐBEN

Kőkerítés dőlt falán keresztül
bejár a szél surranva, szökellve
őszi fényben márványtömbök égnek
titokzatos rózsapírt lövellve.

Felkomorló, sötét obeliszkek -
a feliratok sokat sejtetők
csak állok itt, mély döbbenet szívemben
mert nem egyformák mind a temetők.

Elburjázott cserjék nőnek szerte
ösvény köztük alig járható -
rég bezárták, nem tudom mi végre
fölötte még madár sem látható.

Sok síremlék hamvakat sem őriz
csak „Dachau” és mellette a név
s nevek hosszú, hosszú oszlopokban
mert füstté vált egy egész nemzedék.

Törött táblát nézek lent a fűben
még rajta Mózes héber számjegye -
s vízióként elvonul előttem
a sárgacsillagosok menete

(1970./ /Aszód)

SZAHARA

Csak ülök a vándorló homokban
a hallgató dűnék között
mint megriadt hajótörött -
A városok mind délibábok voltak
lármájuk többé nem kísért,
nem kínoz már a mit s miért,
sem az, hogy honnan és hová.

Csak ülök a vándorló homokban -
a gépet, mellyel lezuhantam
régen magam mögött hagytam-
sok mindent rejt egy sivatag.
Nem tagadom, hogy nagyot estem,
s bár összetörtem, könnyű lettem
és mint az árnyék – súlytalan.

Csak ülök a vándorló homokban,
amit a szél kerget odább -
de én már nem megyek tovább.
Szép víziók kísértének :
egy bolygón rózsaszál dalol,
s a csillagok közt valahol
A Kisherceg lépdel puhán.

FEHÉR ÉJSZAKA

Fenyő és éger áll a parkban
mereven, moccanatlanul,
tenyéryi csöpp zug, keskeny ablak -
kint hó hull szakadatlanul.

Álmaimból fel-felriadva
csak forgolódom óraszám,
ezt a tüzet, amelyben égek -
nem radiátor ontja rám.

Mintha a poklok minden kínja
e falakban tobzódna itt,
mintha kísértő démon-csorda
gyötörne éppen valakit.

Mintha zsolozsmát mormolnának -
valaki sóhajt, s felzokog,
kórusban zűg a Miserere
- vagy csak az én szívem dobog ?

Éget a párna és a paplan,
csak tudnám, miért nem nyughatom,
a havas park hűsére vágva
sarkig kitárom ablakom.

Derengő, kékes félhomályban
most éppen szemben áll a hold,
a kis szoba, ahonnan nézem -
valaha zárdacella volt.

(*Pécel, 1975*)

A ZSERBÓBAN

Kávé illatos gőze száll
és diszkrét cigarettafüst.
Kint port kavar az őszi szél
zörög a hullott falevél -
az ég most szürke és ezüst.

Sarokban vidám társaság,
s egy sápadt pesti kisgyerek
csak piszkálja a süteményt
és egyre unszolják szegényt -
pedig már majdnem pityereg.

Egy férfi randevúra vár,
a márványlapos asztalon
selyempapírban kis virág -
ott kinn csupaszon ring az ág
eső dobol az ablakon.

Jönnek, mennek az emberek,
a kilincs kézről-kézre jár,
és fájni kezd kegyetlenül,
hogy itt maradtam egyedül
hogy oly magányos volt a nyár.

Kávé illatos gőze száll
és diszkrét cigarettafüst.
Kint port kavar az őszi szél,
zörög a hullott falevél -
az ég most szürke és ezüst.

(Budapest, 1967)

AMI NINCS...

A március sem olyan mint régen,
olyan idegen és annyira más
a felhők szürkén úsznak az égen
és a kertek ölében
késik a rügyfakadás.

A régi utat kutatva járom,
fent hívogatóan zeng a harang
a régi melegre, fényre vágyón
megyek, csodára várón -
árad és zúg az a hang

De a templom sem olyan mint máskor
már semmi sincsen a régi helyén,
idegenek szobrok és a képek
régi bús emlékek
integetnek felém.

Kóruson is másképp énekelnek,
már nem a régi ismert dallamot,
gyertyák is oly sápadtan remegnek,
jácintok sem lehelnek,
felém édes illatot.

Bennem itt is gyilkos, téli fagy dül –
még meddig fog a bűvölet-bilincs ?
és szívemre rémült, béna csend hullt –
mért keresem ami elmúlt
ami elmúlt, ami nincs.

IDŐTLEN TÉRBEN

Száll a hold az égen
mint ezüst madár,
– fut velem az éjben
egy ódon batár.

A szikrázó hóra
múlt árnya vetül,
– szívem mintha fájna
egyre nehezől.

De gyorsnál gyorsabban
vágázik a lő,
– már mindent kidobtam
mi bánni való.

Minden ami tény volt,
most már csak talány,
– semmi sem maradt meg,
csak ez a magány,

Az időtlen térben
seholsincs határ
– fut velem az éjben
egy ódon batár.

SÁVELY DEZSŐ SÍRJÁNÁL

Ó mennyi szín és mennyi szépség
ragyogott fel keze nyomán –
azt a madonnát most is látom
kiszézussal az oldalán.

Azt a mezőt, hol a keresztnél
egy jámbor asszony térdepel –
hallom az alkonyi harangszót
amint az imára felel.

Kezem a rögre rá simítom
és megfognám porló kezét –
sohase láttam, még is idézem
hívogatom a szellemét.

A kis falusi temetőben
sírja olyan mint annyi más-
nem őrzi kripta, büszke márvány
sem egy művészi alkotás.

Csak a püünkösdi rózsa bokra
őrizgeti e hamvakat –
szomszéd sírről orgonafácska
perget rá fehér szirmokat.

(*Uri, 1952.*)

JEGENYÉK

Jegenyék állnak a domb tetején
a házaktól eléggé messze -
úgy állnak ottan a föld peremén
mintha az égre volnának metszve
susognak éppen egymáshoz bújva
mint pletyka vének csoportba állva
hol hajlonganak sziszegve, zúgva
hol meg felnyúlnak hahotázva
csak megtudhatnám min nevetnek
szélsúgta vicc ? mezei téma ?
– hogy avartűzre rózsát vetnek ?
ti jegenyék – van az úgy néha.

FÉNYJELEK

Tengerpart, őszi éjszaka
nem jött szememre álom -
róttam a móló köveit
velem járt zord magányom.
Fenn őrködött a vén torony
a messzeségbe nézve,
a tenger halszagot lehelt
az októberi éjben.
Valahol jött egy nagy hajó
a kürtök zúgva-búgtak -
valaki jött a nagy hajón.
ki értem indult útnak.
Az a hajó – mégis kitért,
köd ült a víz felett,
hiába küldött a torony
eléje fényjelet.

(Warnemünde, 1978)

DÉJA VUE

Aranyérmékkal rakja ki
a hold a háztetőket
cserép és pala
szinte belecsendül
s a nyírfák csupasz
ágain keresztül
ködből szőtt kendőt
lobogtat a szél.
Mintha átéltem volna
valaha ezt az estét -
olyan ismerős
e perc, e pillanat
mint egy képernyőn
látom magamat
egyszer ugyanitt
ugyanígy állni .
Akkor sem tudtam
hogy kerültem erre
ismeretlen táj volt
és mégse idegen
különös volt az út
a fák és a csend is
s a sejtelem a szívemen.

Akkor is tele voltak
holdfénnel a kertek
és bennük ugyanezek
a krizantémok
hajlongtak a szélben
ezek a tetők
derengtek a fényben

- s akkor sem tudtam
hogy ez mit jelent.

ŐSZI IDILL

Alkony égen szép szelíden
sárkány lebeg, levél pereg,
egy kis meleg jól esne még -
ködös az ég, lobogva ég
a telihold, madár rikolt
és felsikolt a puszta táj.

VIRÁGOSKERT

A gladiólus büszke asszony,
vetélkedik a kardvirág
a szarkalábok csacska lánykák
bús özvegyek a dáliák.

A margaréták égrenézők,
árvácskák síró gyermekek -
a hortenziák bölcs tudósok
a rózsák mind szerelmesek.

A nebáncsvirág bármily kényes -
azt mondják rá, hogy nincs szíve
a viola könnyelmű, préda
titkokat rejt az estike.

A liliomok mind kacéрак,
a portulácska csak nevet -
ábrándosak az őszirózsák
a szegfű mindenkit szeret.

Virágoskert az egész élet
virágok mind az emberek -
míg köztük járok álmodozva -
virágaimra ismerek.

KÖDBEN

Kócos verébhád ül a bozóton
elmosódnak a fák kontúrjai
vörösen izzik a télvégi nap.

A lét tetőtlen, nincsen még alap
az űrben csak az öskáosz lebeg
ködtenger hömpölyög most Pest-Budán.

- Hajh hó, hogy ez micsoda délután ! -
ujjongok fenn a Szabadsághegyen,
alattam köd és fölöttem semmi.

Jó néha a kettő közt lebegni
és képzelni, hogy ez az ősi nemlét -
nincsenek lények, növények, hangyák

ember sincs, csak amőbák, plazmák
áramlanak és osztódnak a mélyben,
a kezdetleges moszatok alatt.

Csend van, a cápa nem űz kishalat
a farkas nem les őzgidára -
s még nincsen ma és nincsen holnap

az emberek még nem loholnak,
idő és tér még nincs felmérve,
s még nincs fogalom: enyém, tiéd -

nincs még aki támad, s így az sincs ki
véd,
csak ősi csend van és ősi béke
és embert vajúdó ősi nemlét.

Ó, ha a lét most tárná keblét,
hogy lehetne mindent újrakezdeni

jobbat a jobbnál, szebbet a szebbnél...

hogy nevedhez, Ember, méltóbb
lehetnél...

ÉJFÉL A PÁLYAUDVARON

A Bahnhofból szétfutnak a sínek
és az üveg-passzázson keresztül
éjféli hold lótusz fénye rezdül
vert ezüstté válik a beton.

Emberek futnak poggyászt cipelve -
mind-mind megannyi kósza látomás
– hány érkezés és mennyi távozás
történt s történik évek óta itt.

Mennyi búcsú, mennyi újrakezdés
hány féle remény, cél és állomás -
s minden jövés-menés csak változás
az állandóság égisze alatt.

Akár az Élet Pályaudvarán
hol születés, halál fut keresztül
s tart amíg az Idő gongja csendül
és tart ameddig bolygónk létezik.

Az utolsó vonat is kigördült
egy új szerelvény máris várható
szemaforok zöld fénye látható
míg felszállok én is München felé...

(Bécs, 1990)

KIKÖTŐ

Vasmacskák ülnek
a hűvös iszapban,
acél láncot morzsol a tajték -
narancs színű égen
ó – arany alkony
lomha hajókat ringat a szél.

(*Warnemünde, 1979.*)

VÁZÁMBAN

Vázámban szegfű haldokolt,
a kíváncsi, vaksi este
bekönyökölt az ablakon
szirmok hullását lesve.
Sötét fejével bölintott -
s az arany színű lámpa
felébredt és kitekintett
a szürkülő homályba
Hogy a szegfű végsőt lehelte
és lehullott minden szirma -
kertünkre ráborult az éj
s harmattal telesírta.

SANZON

Párizs minden hoteljében
legyen Savoy, vagy Miami -
meghitt kis hotelszobában
mindenhol várna valaki.

A pályaudvarokon szintén
legyen hajnal, vagy őszi est -
valaki mindig várna engem
mindegy, hogy Nord vagy Gare de l'Est.

A Louvre patinás folyosóin.
a Jeu de Paume galérián -
hogy csak engem kalauzoljon
valaki mindig várna rám.

A Moulin Rouge bejáratánál,
és Monmartre dombján legfelül -
valaki mindig rám találna -
hogy ne bolyongjak egyedül.

De itt ülök egy kávéházban,
Szent Lajos hídján ködlepel -
dúdogatok egy őszi sanzont:
C'est le Boulevard Saint Michel.

(Párizs, 1981)

A FINÁNC

(A Josef von Ferenczynél tett látogatás után)

– Mit hozott ön
München városából ? –
kérdelte tőlem
a finánc.
– képmagnót, Hummelt,
videót tán,
táskában van e
gyűrű, lánc ?...
kérdelte tőlem
a finánc.

– Milyen volt
München városában
az Októberi
Fesztivál ?
ilyenkor
vidám ott az élet,
az ember lába
táncra áll –
ott épp most van
a Fesztivál...

– Nos mit hozott
München városából ? –
s vámolnivalót
keresett,
a retikülöm
kiforgatta,
táskámból mindent
kiszedett –
vámolnivalót
keresett.

– Hogy mit hoztam
München városából ? –
kezdtém a csendes
vallomást:
– Egy álmot vittem
halk reménnyel,
dalokból szóttet
és csodást...
azt hoztam vissza
semmi mást.

(1982)

MAGÁNY

Szél rázza a fákat
aranyalma a hold
alkonyi, meggypiros égen –
– Szívem, jól takarózz
álmaid szép köpenyébe,
jól takarózz be szívem.

Már hullik a harmat
és északi szél jár
tombol a hervadó réten –
– Szívem jól takarózz
álmaid szép köpenyébe,
jól takarózz be szívem.

Ez most csak az ősz még
de lesz hidegebb is
ordasok járnak az éjben –
– Szívem jól takarózz
álmaid szép köpenyébe,
jól takarózz be szívem.

* * * * *

KERESÉS

Kereslek, mint tavasz a nyárt,
mint didergő a napsugárt -
mint fáradt vándor enyhe álmot,
méhecske mézzel telt virágot

(1943)

Szeretlek, s hiszlek Alkotómnak,
szívem is csak Rólad dalolgat
hívlak, kereslek, egyre várlak -
és nem felelsz, és nem talállak.

(1954)

Az égbolt csillagait nézem,
és nem tudom, sehogyse értem:
mások miért különbek nálam
- nékem mért nem vagy Erős Várom ? -

(1962)

Sokan vannak, kik nem keresnek,
csak elfogadnak és szeretnek -
nem is vágyódnak égi jelre,
mint én a borsón térdepelve...

(1970)

Évek során, hányszor feladtam,
illúziók után szaladtam,
mégis, mégis Te vagy az álmom
- Istenem, - engedj rádtalálnom.

(1981)

IN MEMORIAM

ALBERT SCHWEITZER

Nem hiszem el,
hogy ősz fejét a nap arany sugára
nem simogatja többé sohasem -
hogy nem látja őt a dzsungel félhomálya,
sem az orchideák azon a telepen.

Nem hiszem el,
hogy gyógyító keze örökre tétlen
meleg szívét hideg sír zárja el,
s a szenvedőknek síró panaszára
vigasztaló szavakkal már nem felel.

Nem hiszem el,
konok szívemmel nem tudom elhinni,
hogy egy ideállal koldusabb a föld -
mert ideálok nélkül halottak az eszmék
s most belengi sírját a trópusi zöld.

Jó volt tudni,
hogy atomfelhős, falanszter korunkban
valahol messze egy öregember élt,
ki ifjúságot, Nobel-díjat, címet -
odaadott egy lepratelepeért.

EMLÉKKÖNYVBE

Ne hidd, hogy örökké tart a bánat,
tavasz követi a telet -
az élet visszatér fűbe-fába,
kopár mezőbe, holt virágba,
hogya a napfény ránevet.

A mag sorsa is csak kín a mélyben,
míg megered a kis gyökér -
de mégis felfelé tör egyre,
életre, fényre, napmelegre,
küzd, amíg céljához ér.

A rózsza is, míg kibontja kelyhét,
ki sejti fájó kínjait -
míg a bimbóból magát kitépi,
kétség lankasztja, vágy emészti,
- kitárni selymes szirmait.

Az ember is csak akkor lesz ember,
ha tudja, mi a szenvedés -
de kétségek közt, ezernyi gondban
küzd, és bízik a holnapokban,
s nem töri le a csüggedés.

(Uri, 1952)

RÉGI BOLT

A kaputól, mely mindig tárva volt
hosszú ösvény vezetett a házhoz
mely ott sárgált a kertnek a mélyén –
hosszú ösvény pázsitos szegélyén
– derűs színű portulácskák nyíltak,
köztük kedves kerti törpe állott –
s egy hórihorgas, vén akác vigyázott
a kapura, mely mindig tárva volt.

Bent a hűvös, félhomályos boltban
álldogálni, nézelődni jó volt
bámulni a dobozokat csendben
két fillérrel kicsike kezemben:
– öblös üvegekben fenn a polcon
összebújtak a színes cukorkák,
s túll mögött a rózsaszínű torták
bent a hűvös, félhomályos boltban.

Boltos néni hófehér fejével
bólogatott, s mérte is a cukrot -
már nem tudom öt dekát, vagy hármat
de rengeteg apró figurákat :
– piros szívet, lila zé betűket,
kis csillagot és picurka csizmát –
ismerte a kicsi szívek titkát,
s bólogatott hófehér fejével.

Ajtó felett muzsikált a csengő,
gyermek voltam, gondtalan és boldog
nyútt ruhámban, kócos tincseimmel
kétfilléres, cifra kincseimmel...
– Álmomban abban a boltban jártam,
kerestem az emléket a régit,
kerestem a régi boltosnénit –
ajtó felett hallgatott a csengő.

SZERTÁRBAN

Akváriumban ül a béka
egy halom hervadó mohán.
Csak ül és néz meredt szemével
csak ül és néz nagy ostobán.
Aki csak látja, mind csúfolja:
de rút, de lomha és pocsék,
mit keres az akváriumban,
nincs rajta szépség, semmi ék.
- De lehet benne vágy, mely égő
egy sással nőtt zsombék után
és lehet benne szív, mely érez,
s míg ránk mered ilyen bután -
társai jutnak tán eszébe,
bohókás, apró kis halak,
langyos esőben ázó rétek
megáradó, szelíd tavak.
- Csak ül és néz meredt szemével
a halom hervadó mohán,
ha soká nézed – úgy találod
hogy nem is néz oly ostobán.

(Budapest, Fáy A. gimnázium)

REZIGNATIO

Akinek már a végtelen üzen
és nem ejti meg több illúzió -
annak jobb élni egyedül, szüzen,
annak a lét csak absztrahálva jó.

HÚZÁS UTÁN

Ma morcos kedvemben vagyok,
a Nagykörúton ballagok -
fütyül a szél.

A földön gyorslista hever,
egy mérges ember dobta el -
nem nyert szegény.

A szél gorombán rám suhint,
zsebemben árva húsz forint -
szomorkodik.

S, hogy így van erre több az ok,
verset kiadni nem tudok -
ki tudja mért...?

Mert bár a Múza rám talált,
de versem egy sem absztrahált -
csak csupa rím.

S mert minden sora érthető
és jambusokban mérhető -
nem kell ma már.

Bár nyertem volna tízezret,
vagy húszezret, vagy százezret -
az lenne jó.

Vennék kabátot, kalapot,
s ezt az egész kirakatot -
az lenne szép.

De a sors mindig csak fukar,
s mint minden szerkesztő: cudar -
üsse a kő !

Hát így akarja Fortuna,
hogy nyelné el a vén Duna -
a csalfa lényt.

S, így morcos kedvemben vagyok
a Nagykörúton ballagok -
fütyül a szél.

(1954)

AZ ÉN FALUM

Szép hajnalok, friss, fürge fények,
illatos orgonasövények -
számomra mindig új csodák.
Bármerre járok, visszatérek,
bárhol vagyok, csak rátok nézek -
virágzó vadgesztenye fák.

Kisgyermekként is itt tipegtem,
iskolába erre siettem.
- Ó régi játék, kert, sarok !
Míg sorsom úzött, messze jártam -
mindenhonnan csak visszavágytam,
itt érzem, hogy otthon vagyok.

Nincsen itt házam, földem sincsen,
nem fáj, hogy benned másé minden -
nem is fűz hozzád semmise -
Tenyérnyi kis zúg, amit bérlek,
és nem köt ide semmi érdek
én mégsem vágyom messzire.

A füstös város száz csodáját,
árkádjait és palotáját
ha ott járok - csodálgom.
De szívemben a nagy zshivajban,
a túlkölésben, utcazajban -
rigóknak füttyét hallgatom.

Itt minden ember ismerősöm
(Ki elment is - szívemben őrzöm)
s, hogy honnan jöttem mind tanúm -
boldoggá tesz, ha ők szeretnek,
ha itt is ott is rámnevetnek -
Drága nekem az én falum.

(1968)

A TÓ

Valahol messze a Himalája csúcsán,
ahol sohasem olvad el a hó,
ember se jár ott, madár s száll ott -
volt ott egy csendes néma tó.

Akár a márvány, oly mozdulatlan, béna
hullámot sem kerget rajta a szél,
csak az ég kéklík, a hó fehérlik -
azon a csúcson senkise él.

Egyszer a napfény játékos jókedvében
nyájas mosollyal arra ballagott -
szikrázó hóra, a kéklő tóra
ezer sugárral kacagott.

Azóta ottan már nem a régi minden -
bár hidegebb és fehérebb a hó,
de tavaszcól, nyárról, a napsugárról
remegve álmodik a tó.

A FILOZÓFUS KECSKE

Kecske állt a cölöphöz kötözve
körülötte fű, fa, útszéli virág -
nyájasan kéklett az égbolt felette,
míg feléje bókolt a vadrózsa ág.

Oly csodás volt minden szírom rajta
még sohasem látott, gyengéd rózsaszín,
ringatta őt a szél, a kedves dajka -
és pillangók hintáztak a gallyain.

- Szép vagy élet – sóhajtott a kecske,
és a nagy gyönyörtől majd elolvadott
s mert modern volt, a giccset nem
szerette
a káposztáskertre már nem áhított.

-Tele vagy élet, millió csodával
bölcs ábrázattal egyre ezt mekegte,
és azután még sóhajtott egy mélyet -
s a rózsabokrot tövéig legelte.

KRÖPELINER TOR

Egy nemzet múltját őrzi e torony
aranytallérok, porcelánok csillognak
időrendi sorban az üvegek mögött
és porló kezek nyomai sárgult papíron
várospecsétek és makettek
kormánykerekek és fregattok
változások szédült iramba -
tegnapelőttökből a mába
- csak ne lenne itt
mint pecsét a múlton
A u s c h w i t z
León Cox – csíkos ruhája.

(Rostok, 1973)

FÉNYREVÁGYÓN

Valaha mielőtt ember lettem
azt hiszem – napraforgó voltam
azért szeretem most úgy a napot,
csak a meleg, a fény éltet engem –
igen: napraforgó lehettem
de még azelőtt régmúlt időkben
kicsiny láng voltam sűrű lápon
hol kígyók sziszegtek nagy tömkelegben
leheletük fojtott mérges gázként
de fellobogtam éjszakánként
mikor a föld még kihalt volt s puszta
tán akkor voltam hegyi kristály
mohos barlangban, irigy sötétben
magamat sem látva csillámlottam
igen : igen – kristály is voltam.
hát most kezdenék el gyáva jajjal
feladni minden vágyat álmot
s elfogadni a szürkeséget
amibe már – már belevesztem
– amikor embernek születtem...?

ÉVEK

Halkan, csendesen múlnak a percek
nesztelen suhannak az órák
nappalok űzik az éjjeleket
idő a sorsot a végzeteket
szövik a Párkák a lét fonalát -
a szálak gyöngék és erősek
gomolyognak egy tömkelegben
s a feneketlen nagy mederben
már dübörögve futnak az évek...

ŐSZI KALEIDOSZKÓP

A KERT

már sápadt, rozsdaverte
rőt színeit épp kikeverte
palettáján az Ősz.

MEZŐ

kihalt és mélyen hallgat
elfáradt rögöt csend takargat
már hazament a Csösz.

ERDŐ

birkózik vad szelekkel
örvénylő, tarka levelekkel
telehintve az út.

PATAK

vacogva néz az égre
de nem talál egy cseppnyi kékre
riadtan tovafut.

A KÖD

tömjenként hull a rétre
nyírfákra és a jegenyékre
és mindent eltemet

AZ ÉJ

kabátját összevonja
Hold pirosuló lampionja
lebeg a domb felett.

CSILLAGJÁTÉK

Leszakadt a hold az égről
nagyot csendült, nagyot pendült -
üres lett a felhő- várta,
kilyukadt az ég zománca.

Csengő- bongó hahotával
ezer csillag szakadt véle -
piros, arany, kékes tűzben
szikrák pattogtak az űrben.

Lángot fogott az öreg Föld,
pergett- forgott mint az orsó -
felforrt benne mind a tenger
s egyesült az elemekkel.

Lett a földből kicsi labda
ha feldobom rímet csendít,
ha ledobom – visszaesve
muzsikál a tenyerembe.

Akinek már minden mindegy
akinek már nem kell semmi -
mi lehetne szebb ajándék.
mint az ilyen csillagjáték ...

HÁT IGEN...

A jelzőlámpák kialszanak néha
és úrrá lesz a nincstelen sötét
melyben az ember fény után kutatva
vergődve rója, rója szűk körét
de sehol, sehoggy nem lehet kitörni
ördögi körből nincsen semmi rés
s ha úgy érzi, hogy végre megtalálta
csak megsebzi az újratévedés.
A szív se mindig megbízható műszer
a józan ész is olykor elpihen –
nincs senki aki kézen fogna akkor
s utat mutatna – nincsen senki sem
hát igen...

TURMIX

Átlátszó , csiszolt életpohárban
keverve fény, köd, homály és világ
jóság, gonoszság, gőg és alázat -
minden csepp élet, minden csepp halál.
Ebben a furcsa, arany pohárban
keverve minden, keverve semmi
örökké lázong, forr minden cseppje
míg elpattan a pohár, s a maró ital
szétömlik egy szürke abroszon-
mi bennünk van – csak ennyi ?

HÓESÉSBEN

Eltűnt az ösvény már az udvaron,
hósipka, sál a tömpe kazlakon
éhes kis cinkék gyűlést tartanak
– a rózsák mélyen, mélyen alszanak.

Háztetők felett kémény füstje száll
csillag se gyúl ki, csak a köd szitál
vonatok futnak, kerék zakatol
– nyílnak e rózsák most is valahol ?

Reggelre minden csupa zúzvara
ágbogas kóró, öreg szilvafa
és olyan szürke nap nélkül az ég
– én nem is tudom, lesz e rózsza még ?

Eltűnt az ösvény lent az udvaron
már elsötétült párás ablakom
ott kint csak a hópelyhek rajzanak
– a rózsák mélyen, mélyen alszanak.

KARÁCSONYFADÍSZEK

A kamrában lim-lomok közt
kezem tétován kutat...
egy kis selyem dobozt leltem –
s átmelengeti a lelkem
gyermekkori hangulat.

Kis dobozban régi díszek
karácsonyfám díszei :
kis szívecske, kis huszárka –
aranyozott trombitácska,
megfakultak színei...
Régen, volt mikor még hittem
hogy a kedves kicsi fát
angyal hozza magas égből
csillagfényes messzeségből –
elhittem anyám szavát.

Emlékszem, hogy azt dúdolta:
kis szívedre jól vigyázz
s érted jön majd a huszárka –
hallgasd csak a trombitácska
sok örömről trombitál.

Azóta, hogy ezt dúdolta –
régen elment az anyám,
hazudott a trombitácska
hol van már a régi lányka ?
nincsen többé dísz a fán.

Összetört a kis szívecske
megkopott a szép huszár...
balga szívem tente, tente,
fess huszárka, szép levante
nem jön értünk soha már .

A MÚZSÁHOZ

Köszöntlek Múzsza...
Te hűséges, drága jó barát
akkor jössz mindig kis szobámba,
mikor már nem bírom az élet
sok-sok keservét, bánatát.
Sugárzó lényed biztatón hajol rám,
ezernyi színt és illatot hozol –
Te vagy nekem a fény
az örök szerelem..
– maradj velem !

BOLYONGÁS

Idegen lett a régi rét,
nézem a távoli falut
– eltűnt a visszaút.

Torz óriás bólint reám,
úgy sír, hogy felsóhajt a völgy
– a vén útszéli tölgy.

Amott sárkány sziszeg felém,
mérget lehel, utamba áll
– lép kénes gőze száll.

Ott kendőikkel intnek,
hívnak a mélység árnyai
– köd lenge fátylai.

A dombon kristály pagoda,
és benne aranylámpa ég
jó lenne hinni még.

***

MA KÉK A HOLD

VÁRAKOZÁS

Szól a lámpád elmerengve :
– mért nem látjuk fénykörömben
hullámos, sötét haját ?

Óra csörren – merre késik,
könyveid, s a szobrok kérdik :
– mért nem látjuk mosolyát ?

Pattog a tűz és a kályha
szikrákat szór a homályba,
kérdesz – tán nem jön el ?

Körül nézel választ várva
minden képre, minden tárgyra
– ámde egyik sem felel,

S míg szél jár kint furcsa táncot,
kirakod a pasziánszot
– épp a Pikk Dámát veszed

Ím az ajtó halkán koppan,
szikra pattan, lámpa lobban,
– s itt van Ő – a kedvesed.

PAPÍRHAJÓ

Repül a kis papírhajó
a fodrozó vízen –
utána nézek szótlanul
nem sejtí senki sem,
hogy kis hajómra
írtam én neveddel
a nevem – és álmodom,
ha messze ér –
örök e szerelem.
Ha messze ér,
ha messze jut -
és álmodozni jó.
– Már messze ring
a kék vízen
a kis papírhajó.

HÁRMASHATÁR HEGY

Fenyvesek szűzi csendjében jártunk
csak lépdeltünk a friss, fagyott havon
madár rebbent, zúzmara hullott
és megcsillant a hajadon.

Hallgattunk, mégis értettük egymást,
olyan jó volt így melletted menni -
Fenyvesek szűzi csendjében járva
hogy tudtuk mi egymást szeretni...

ÖLELJ...

Kék kupoláján fenn az égnek
arany máglyát rakott a Nap,
sugárnyalábok izzanak, égnek
a mennybolt szinte lángra kap.

Pezsdítő, langy levegő árad,
kócos kis bokor integet -
dalol a csíz, bele nem fárad,
a fűben száz pitypang nevet.

Ölelj ! – a csíz csak hadd daloljon
karodban – tudom, szád se szóljon
hogy minden bánat elmarad...

Csókolj ! – a szívünk hadd dobogjon,
feledjük gondod és a gondom :
hogy egymást szeretnünk nem szabad

A LIBEGŐN

Mintha
repülő szőnyegen ülnénk
úgy suhan alattunk a táj -
egyre feljebb szállunk
alattunk törpül a fa lombja:
egy ház, egy udvar,
bozontos rózsalugas -
Itt fent
tág horizont, semmi se fáj
messzi maradnak
a lenti tilalmak -
csak azt érzem,
hogy tart a kezed,
hogy napba, a fénybe,
ultramarin égbe
így kéz a kézben
szállok Veled...

MÁJUSI DAL

Tele az erdő
ezer virággal
aranyos fénnel
zöldellő ággal
tele az erdő -
tele az erdő.

Ezer virágból
amerre jöttem
kis patak partján
csokrot kötöttem
ezer virágból -
ezer virágból.

Aranyos fényből
amerre hoztam
virágaimra
szalagot fontam
aranyos fényből -
aranyos fényből.

Zöldellő ágból
ahol megálltam
vadrózsa mellett
sátrat csináltam
zöldellő ágból -
zöldellő ágból.

Zöld sátoromba
valakit vártam
millió csókkal
szívemre zártam
zöld sátoromba -
zöld sátoromba.

ROHANNAK...

Rohannak fenn a fellegek
úzik a tavaszi szelek
sarjadó erdőn ballagunk
csak nézzük egymást, hallgatunk.

A fűben kandi ibolyák -
felettünk bomlanak a fák
a halott erdő újra él
a mi szívünk, mondd mit remél ?
Lesz e számunkra is tavasz
vagy sorsunk mindent behavaz
s meg dermedti szerelmedet -
e titkos, meghitt perceket...

Rohannak fenn a fellegek
kérdesz, s én felelgetek -
mellöttünk táncolgat a fény
de én tudom, hogy nincs remény.

NYÁRI ÉJ

Éji lepke szállt szobámba
tárva ablakom -
hívja őt a lámpa lángja,
- könyv az asztalon.

Lámpafényben itt keringett
űztem hasztalan
röpke szárnyát úgy vigyáztam
- hess, kis oktalan !

Kint a holdsütötte úton
halkan járt az Éj
élet támadt fűben, fában
- vágy és szenvedély.

Szívemben is vágyak égtek,
tudtam - hasztalan
álltam ott a nyári éjben
- némán, egymagam.

Éji lepke csak keringett
szárnya lánggra gyúlt -
mint szívemnek síró vágya
ő is porbahullt.

A LA BELLA ITÁLIÁBAN

(*bár a Duna-parton*)

Fehér ciklámen és félhomály,
csipkés levelű déli pálma,
a beatles – hajú zongorista
épp az avemáriát játssza.

A pincér lomha, s a mixernő
agyonsminkelt, fekete donna –
gépiesen, unott mosollyal
vermutot tölt a poharunkba.

Én nem tudom, hogy miért van az
hogy itt is csak szomorú vagyok –
s bár mellettem vagy, mégis, mégis
a szívem egyedül vacog.

A ciklámen fehér szirmai
nem tudom, most mitől peregnék –
a Dunán köd van, kürt szirénáz,
a hajók kék vizekre mennek.

EGY SZÜRKE HÁZ

Csendes budai utca -
kopott kereszt az útfelen
hallgatnak körben a hegyek
felhők úsznak, sejtelmesen...

Itt áll egy komor, szürke ház
zöld repkény öleli körül,
kék zsálya nő az udvarán
csak tudnám- szívem miért örül...?

Örül és túl a rácson át
a kert egy csendes dalt zenél -
a sok sápadt, finom virág
hallom, ahogy róla mesél -

A kőlépcső titkolózva
őrizgeti lába nyomát -
kósza lelkem csitul, pihen
amíg elnézem az ablakát.

Én nékem már ez is elég
szellő támad a hegyeken,
s míg csendesen tovább megyek -
a felhők úsznak, csendesen

DOBOGÓKŐ

Gurultunk lefelé a kopár lejtőn
s azt mondtad csendesen:- elromlott a fék
hajszálon múlik most az életünk –
és mindkettőnk arca sápadtra vált .

Mögöttem ültem és elszántam magam
mindenre, ami sorsunk egybefűzi –
napsütött válladra hajtottam fejem
és szemem lehunyva – vártam a halált.

TUDOM...

Tudom, hogy búcsút rejt
minden találkozás
de reménytelennek tűnik
minden változtatás -
tudom, hogy köztünk áll
valaki szótlánul
nyilvánvalón- mégis
oly láthatatlanul -
akár csak egy Eszme -
nincs arca, nincs szeme
és mégis oly hatalmas
- hogy harcolnék vele ?

NE GYERE HOLNAP

Fáj nekem a kínlódásod –
a mi szerelmünk
szomorú öröm
látod, most már
a rigók se szólnak
ijesztő fellegek
loholnak:
– Ne gyere holnap .

MÉGIS ARRA JÁRUNK...

Annak az erdőnek
kénköves az útja
annak az erőnek
mérgezett a kútja
örömet keresünk
űrökre találunk -
mégis arra járunk
mégis arra járunk ...

Abban az erdőben
nem is nyílik rózsa
abban az erdőben
nincs egy boldog óra
fellegekbe vágyunk
mélységekre szállunk -
mégis arra járunk
mégis arra járunk ...

Abban az erdőben
madarak se szólnak
abban az erőben
ára van a csóknak
tán épp a boldogság
amire úgy vágyunk -
mégis arra járunk
mégis arra járunk ...

VISEGRÁD

A motor már hallgatott
nem duruzsolt, elcsitult
piroslott a horizont
nyugat felől alkonyult .

Locsogott a vén folyó
motozott a szél a fán
átölelt a két karod -
álltunk ott a szirt fokán .

Jól tudtam, hogy fut a perc
sorsod újra el sodor
bár maradtunk volna úgy -
mint kővé vált két szobor.

KI MONDJA KI

Hányszor búcsúztunk
s mennyiféleképp
susogó platánok alatt
nálad és nálam -
a megállóban
s ameddig láttál -
nyeltem a könnyem
nem sírtam el magam,

de jól tudom én
azt, hogy majd egyszer
a búcsúnk pont lesz
végleg, igazán
csak azt nem tudom
melyikünk mondja ki
s melyikünk hal bele
- én e, vagy Te talán ?

MEGADÁS

A rádióban tánczene
az óra üt, a hangja mély
– ott kinn az éj.

Vázámban rózsák, pirosak
az asztalomon két pohár
– éjféltre jár.

Csak álom volt csupán az est
a perc, mikor karjába zárt
– már messze szállt.

És így futott el annyi év
és mennyi tél, és mennyi nyár
– ki tudja már...

Kintről az októberi ég
csillag szemével betekint
– ősz van megint.

LÉLEKVESZTÉS

Mintha a Bermudák háromszögében
lejtene gyöngé lélekvesztőnk
baljóslatú boszorkánytáncot -
egymás szavát nem értjük többé
különböző örvények foglyai
vagyunk örökké.

Az újramezdések ideje elmúlt
hajóink régen szét futottak
idegen pólusok mágneskörén
keringünk, és zuhanunk egyre
feladjuk egymást
kényre, kegyre.

REKVIEM

Reménytelen, csúf, szürke délután van -
csapzottan áll a dermedt fák sora,
varjak topognak a bomlott határban
az ég ily sötét nem volt még soha.

Szobámban a színek is megfakultak -
reménytelenség minden szegleten
a bútorok mogorván összebújnak
oly messze mentél Te is, kedvesem.

Kopog az eső, monoton zenéje
mint tam-tam dobok riasztó refrénje
baljós sejtelmet ébreszt szívemen,

vigasztalan, bús, esőverte tájkép -
nem is tudom, hogy lesz e ez még
másképp
- vagy értünk sír e komor rekviem...?

HAIKU

Kialudt a fény
ködbe veszett a világ -
útszélen állok.

Hallgat az árok
víz se csörög, fű se nő -
messzire mentél .

Eső szemerkél
didergetőn konokul -
nagy telet érzek.

Magányos fészek
ring az ágon üresen
szivemben bánat.

Nézek utánad -
fenn az ónos ég alatt
madarak szállnak.

AZT MONDTAD EGYSZER :

kellesz nekem
kínnak, keresztnek,
gyönyörnek is
meg gyötrelmeknek,
égjek el érted,
mint eretnek -
csak szeress,
szeretlek !

Ez lett a vesztem
s a te veszted
voltam örömöd
és a kereszted
élek magányban
kirekesztve –
holtomiglan
téged szeretve.

BARKCHOBA

Pörölyök – üllők,
kerekek – küllők,
fellegek – égbolt,
– szerettem, rég volt.

Hangjegyek – ének,
naptárak – évek,
avarfüst – esték,
– arcod csak emlék.

Küszöbök – utak,
sivatag – kutak,
csillagok – Isten,
Te voltál minden ...

A TÁJ FELETT

A táj felett
most fenyők állnak őrt
s járják a kört
merész szerpentinek
ma nincs kinek meséljek
némán, egyedül
mért járok itt
s minek ?
A fák akkor
tobozokkal teli álltak
és szét szálltak
a pitypang bolyhai –
– azok az órák
mondd, hova is tűntek
s velük együtt a szívünk
álmai...

MA KÉK A HOLD

Széljárta égbolt felhőszirtjein
kék hold világít ma sejtelmesen,
e furcsa holdnak bűvös udvarában
ott áll és vár a régi kedvesem.

Szobámban, amíg a holdra nézek
különös hangon cseng a telefon,
felveszem, s szívem zsibbadni érzem -
a másvilág van túl a vonalon.

És szól egy hang, csak szívemmel hallom,
egy régi hang, s megint megejt a gyász ,
hogy vár reám a holdnak udvarában -
lelkem kigyúl és újra csupa láz.

Menni, menni, menni volna kedvem,
és szállni, szállni, szállni lenne jó,
ez a föld már nem az én világom -
már régen vonz egy más dimenzió.

Hogy lehetne szerteszét tiporni
e látszat létnek nincstelen ködét,
s szárnyak nélkül szállni, hogy lehetne
keresztüllépve önmagam körét ...

S eljutni a kék hold udvarába,
hol valósággá lesz a látomás,
– Hogyan, hogyan?! – hallózik újra s
egyre -
de nem felel az égi állomás.

***

TÉBOLY

1. AKI BOLOND:

az nem felel a tetteiért
többé már én sem felelek
s míg eszelősen nevetek
tervezgetek,
mit is csinállok eztán –?
Mert eddig
jaj, nem tettem semmit,
nem volt tehetségem máshoz
csak a megbolonduláshoz.
– Most azon töprengek éppen,
hogy mi szükségünk van az atomra
ha nem lesz belőle más
csak Csernobil, csak bomba.
– Hogy ez csak ma van így,
azt mondja Teller,
de holnapra éppen
az atom által
Kánaánná válik a világ.
– De miért nem ma?
Miért nem mostan
rögtön és azonnal!
Rettegést szül
minden pillanat,
káosz fortyog
a lábaink alatt
s holnapokról beszélünk
meg holnaputánról.
Ma kéne tenni valamit,
míg nem megy aludni a nap,
van tiszta forrás
míg él a Tenger,
mert az atomnál is drágább
a Föld és az Ember.
Az Ember, aki még
nem nőtt fel odáig,

hogy birtokába vegye
azt a kincset
mi jobbá tenné
sorsát, életét.

Elhatároztam hát,
hogy parittyámmal,
amelyben őserők feszülnek,
amihez józan eszem árán
jutottam,
szétparittyázom
a tudósok koponyáját,
a reaktorokat és
az atommáglyát,
laboratóriumot
és uránérceket,
minden abrakadabrárt
képletet.

– Ne bántsatok érte.
Nincs miért,
már nem felelek
a tetteimért.

2. CSILLAGHULLÁS

Egy este
parittyámat kezembe véve
kisiettem a házból
minthogyha hívott
volna valaki.
A metsző tavaszi szélben
aranyplakettként
fénylett a hold,
s tán kipucolták
a csillagokat –
oly sziporkázva égtek.
Múholdas antennák között
a kémény peremén
valaki ült, és belevihogott
a tenyerébe.
Talán Manó volt
és játszott velem
vagy rég elkószált
józan eszem –?
Szeme lidércként villogott
szólt hozzám,
s már nem vihogott
– Minek a csillag,
minek a fény?
Az egész föld
lepra, kelevény.
Csillagok hulljatok
bele a mélybe
s lehulltak mind
szennybe, sötétbe.
Nem kellett áldás
legyen hát átok
ez a bolygó már
nem a hazátok –

– Dehát az ember
kinek kezében
szerszámmá
szelídül a vas,
nékik hiányoznak
majd a csillagok
mint szerelemből
az illúzió. –

– A munka és a Televízió
úgyis kitölti
minden percüket,
vak lett a világ
kiégett, süket.
Az antikrisztus
jár mostan körül,
erős a gyenge,
bukásán örül
s követel újnál
újabb sarcokat.
Ezek sajnálnák
a csillagokat? –

– Dehát a gyermek
mit fog mondani,
miért is kellett
így kioltani
a sok sok kedves
égi csillogást? –

– Majd adnak helyettük
néki mást.
Múholdakat, sok
villogó mütyürkét
s majd ráfognak, hogy
mind igazi hold,
valódi csillag
sohase volt. –

Csak álltam ott
és néztem a Manót,
majd parittyámmal
célba vettem őt
egy csillaggal
mi lábamnál hevert.
– Pusztulj te rém! –
Mondtam, de nem felelt,
még egyszer felhangzott
az örült vihogás,
azután csend lett,
eltűnt a látomás.

3. A FELADAT

Láttátok ugye,
hogy megrepedt a nap
bánatában,
mert üres lett az ég,
olyan mint egy
hasadt korong,
komor, hideg
baljósan borong.
Az nem lehet,
hogy most már
így a jó,
hogy az embernek
sárkány volt az őse,
hogy pusztulóban
minden ami szép,
hogy a romlásnak
nincsen felelőse.
Kell, hogy legyen
ki még örül,
annak ha,
csillagos az ég
s azért, hogy mindig
az legyen
meg is tud halni még.
Vannak bolondok
többen is
látók, szív emberek,
akikre nem hallgat
az ész.
Próféciajuk jajszava
süket fülekbe vész.
– De jön talán
új századunk
s benne egy tisztább
nemzedék,

megmaradunk
vagy elveszünk
most ez lesz
itt a tét és
válluk görnyeszti
majd a feladat:
Helyükre rakni
a csillagokat.

4. NÉZETEK

Szépen süttött ma reggel a nap,
találkoztam a karcsú Hóvirággal.
Meggérdeztem, materialista-e –
azt felelte, hogy ő igen.
Kértem, hogy bizonyítsa be
mert idealistának látszik.
– Ha az volnék, kibújtam volna
télien biztos odúmból,
elvégre a nap akkor is ott volt az égen,
amikor szél szánkázott a jégen,
de józan vagyok, tanultam fizikát
és kémiát és dialektikát
kiszámítottam a reális időt,
hogy mikor kell megjelenem,
mert én csak a tényeknek hiszek
minden más csak füst, illúzió
nem érdekel a religió.
Tudom, hogy most élek, vagyok,
de hogyha majd elhervadok
és szirmaimmal föld alá megyek,
csak voltam, s többé nem leszek.
– Hanem az Ibolya a bárgyú, csacska,
megsúgom, nagy idealista. –
S fanyar volt, hűvös, mint a sír köve,
talán nem is ő a tavasz hírnöke?
– Szép napsütést! mit hallok önről? –
Üdvözöltem egy szende kis lényt.
Hallom, hogy csodának tartja a napfényt,
himnuszt költ, rajong (balga érzet)
és azt tartja, hogy örök az élet. –
Míg édes illatot lehelt,
felnézett rám és így felelt:
– Itt a sötét bokrok tövén
irigy füvek közt élek én,
sötét itt minden és sivár

nem talál rám a napsugár,
de ha levetem kék ruhám
egy másik élet vár reám.
Mert van egy napfényes liget
hol minden kis virágszívet,
mely itt most csak sóhajt lehel,
ott lágy fuvallat ringat el. –
Így szólt, aztán elhallgatott,
szívemben mély nyomot hagyott
a két virágnak nézete
s egyforma véges élete.

S nem tudhatom, meg jaj, soha
hogy melyiknek van igaza,
hogy van e egy olyan liget,
hol újra él, hol újra hajt
a Hóvirág, s az Ibolya?

5. KIÁBRÁNDULÁS

Ma lába kelt az öreg Toronynak
a Piac-tér közepére sétált.
Kalapot emelt a kofák előtt
akik tartósított káposztát ,
tejfölt és túrót árulgattak
jó nagy haszonnal, –
mondván – úgyis sok az adó.
Most szétszaladtak
mint futrinkák a vén kakas előtt,
megrémülvén a lábakelt Toronytól.
A Torony náluknál is jobban megijedt,
zavarában az órák értelmetlenül kongtak
a mutatók össze-vissza forogtak.
Pedig szelíd Torony volt,
csak kicsit kíváncsi,
kíváncsisága tárgya
mindig messze volt,
messze nézett, s mindig fel-felé
nem a piacra, a lába elé.
Most mintha felébredt volna
érdekelni kezdte a közel,
hogyan az a piac lent micsoda hely?
Hogy oda az árúk, hogyan kerülnek,
mit művelnek az emberek olyankor,
amikor nem a templomban ülnek ?
Azt hitte a nénék mind csupa jók,
kezeik csak imádságra valók,
most kiábrándultan ballagott helyére
mint akit rászéd a barátja
és alig várja, hogy ezt a csalódást
esti csendítésnél égre kiabálja.

KALENDÁRIUM

JANUÁR

Ezer konok
kis csepp kopog
árad, terül
tócsába gyűl.
Zúg, riogat,
hórongyokat
cibál a szél
– még itt a tél.

A kert komor,
csupasz bokor
ázott madár -
tavaszra vár.
De semmi jel,
fény nem felel
– a szürke ég
kék lesz e még?

FEBRUÁR

Tintában oldott
encián az ég,
hóban guggolnak
a sárga házak,
rőt napsütésben
arannyá válnak,
s az eresz alatt
csillog a jég.

Borzongó tyúkok
a kazal tövén
szemük lehunyva
melegre várnak -
fenn a magasban
csak varjak szállnak
káróva, lomhán
éjfeketén.

MÁRCIUS

– Millió,
trillió -
fütyüli
a rigó.

– Kiscipő
kicsike -
táncol a
cinege.

– Csicseri
fürge nép -
dicsekszik
a veréb.

Búg mint az
estharang
párjának
a galamb.

Fecske is
ficserész -
kis fészke
újra kész.

Felujjong
a világ -
s kinyit a
gyöngyvirág.

ÁPRILIS

Zöld lombok között
surrán a fény
ligetek felett
égbolt peremén
libben a fátyla -
mézet szítálva
a rétre terül

Csak szél hegedül
gerle se sír
gyepen egyedül
hajlong a nyír -
mint bohó lányka
csak úgy magába
próbálja táncát

Csodálja báját
fű s a barka
ezüst nyakláncát
cserfes szarka
és ömlik a fény -
s a tó fövenyén
tapsol a nád.

MÁJUS

Egy lány jött a hegyekből,
sudár, csillagszemű.
Csöpp lába merre lépett –
selyemmé vált a fű.

Aranylabdával játszott,
táncolt a réten át,
a völgy rajongva nézte
igéző homlokát.

A Föld a vén gavallér
sóváran ráfigyelt
szerelmes vallomását
pacsirta zengte el.

Ezer virággal hódolt
kínálta mindenét,
illatos tarka-barka
sok kedves ékszerét.

Úgy kérte: el ne hagyja
megélt ködöt, fagyot,
de zimankóban, télben
csak róla álmodott...

Arany játékszer, labda
egy ágon fennakadt,
s a lány, ki jött a hegyről –
a völgyben lentmaradt.

JÚNIUS

Zivatarok és mennydörgés között
a határ zöld kasmírba öltözött,
és jött a forrószívű déli szél,
ki minden évben új sztorit mesél
s megszedített virágot, fát, bokort,
minden zugot bejárt, mindent előkotort:
málnát, epret, rózsát egész kazalt,
gitározott, dúdolgatott, szavalt –
a szőke búza élettől terhesen
karjaiba dőlt engedelmesen.
Rigó füttyentett, minden megért, betelt,
egy éjjel csitriből asszonnyá lett a kert.
Ezt látva bennem is felengedett a tél:
– ringass el engem is, jókedvű déli szél.

JÚLIUS

Patakból minden csillagot
kimert a hajnal -
végigdőlt felhőpamlagán
egy halk kacajjal.

Szép, könnyű, bíbor fátylait
az égre dobta,
aranyfésűvel éjhaját
fésülte, fonta,

Keblére kis sugárfiak
játszódva kűsztak,
felnéztek rá a pipacsok
– és elpirultak.

AUGUSZTUS

Mint szépasszony, ki arra ébred,
hogy arcán megkopott a báj -
szeme fakó, az ajka sápadt -
olyan e nyárutói táj.

A szeme sír, de ő dacol még,
próbálja kendőzni magát,
a szél kajánul szertehordja
száradó sarjúk illatát.

Az ég kékje didergőn tiszta
de itt lent már minden fakul
nem lángol úgy a gladiólus,
a fákról sárga pille hull.

De még itt van, még küzd, csatázik,
övé a kert, határ, a rét -
utolsó, legszebb mosolygását
könnyelműn tékozolja szét.

SZEPTEMBER

Oly idegen a rét -
mereng a sombokor.
A gyöngyházszerűk ég
gondterhes és komor.

A köd mint lomha pók
nagy hálókát terel.
Vergődve sír a táj
a szél ha rálehel.

A színes nyári kép
elhajtott lap csupán.
– Egészen elfedi
e szürke délután.

OKTÓBER

Október, a rőt hajú kamasz
végignyargalt a városon.
– Látod? most a ligetnél oson,
hogy letarolja a fákat,
és kaján pofával szemetel,
végigpolkáz az avaron,
befütyörész ablakodon,
kalapod elviszi messze,
mert lehelete szél és huzat –
esténként csúf ködöt szítál,
mindenhová bekandikál,
majd tovább szalad nevetve.
Bármerre mész, nyomodban jár,
s éléd rázza, mint rongyokat
a csúf, szürke téli gondokat
Október – a rőt hajú kamasz.

NOVEMBER

Ne higgyetek a fénynek,
a langyos déli szélnek,
ne higgyetek, ti fák !
Aludjatok el halkán
a párálló avarban
félignyílt ibolyák.

Rügyek csak vissza, vissza !
az ég akármily tiszta,
most játszik álnokul.
Hiába zöld a pázsit,
már a november jár itt,
s mire bealkonyul -

köd gyűjt vámot a tájról,
s a tétovázó fákról
– mint szédült, vak szeszély –
leszaggat minden éket,
és szétdúl minden szépet
a novemberi éj.

DECEMBER

Hó alatt nyög a háztető,
fákon a gally moccanni fél
rozzantan áll az ócska kút –
hordozza a havat a szél.
Látszik a hullaszürke föld,
szederjes testén nincs virág.
– Él még, vagy már végképp kihűlt ? –
tűnődik rajta a holdvilág.
De semmi élet, semmi nesz.
Az utcákon ember se jár –
s elhúz a hold a táj felett
akár egy megriadt madár.

A **KALENDÁRIUM** ciklus versei a **Kaláka Szépirodalmi Folyóirat** -
ban a 2005. év folyamán jelentek meg.